

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 czerwca 2016 roku, w sprawie o sygn. akt I C 1633/15, z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w Z. z siedzibą w Z., o zapłatę, Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny:

1. oddalił powództwo co do kwoty 730,47 zł ;
2. orzekł, że rozstrzygnięcie o kosztach procesu opiera na zasadzie stosunkowego rozdzielania, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu,

Swoje rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych, które przedstawiają się następująco:

W dniu 13 września 2013 roku powód zawarł z Wojewódzkim Szpitalem (...) umowę nr (...), na podstawie której powód miał dostarczać implanty do leczenia, zaś pozwany zobowiązany był do zapłaty za dostarczony towar. Termin płatności za zrealizowane dostawy miał nie przekraczać 60 dni od dnia wystawienia faktury. Umowa zawarta była w trybie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku - Prawo zamówień publicznych. W sprawach nieuregulowanych umową zastosowanie miały przepisy tejże ustawy oraz ustawy Kodeks cywilny. Strony nie określiły w umowie wysokości przysługujących wierzycielowi odsetek za zwłokę. Umowa obowiązywała strony od dnia 13 września 2013 roku do dnia 12 września 2014 roku. Strony zawarły również umowę użyczenia instrumentarium.

W dniu 30 października 2013 roku powód zawarł z Wojewódzkim Szpitalem (...) umowę nr (...), na podstawie której powód miał dostarczać implanty do leczenia, zaś pozwany zobowiązany był do zapłaty za dostarczony towar. Termin płatności za zrealizowane dostawy miał nie przekraczać 60 dni od dnia wystawienia faktury. Umowa zawarta była w trybie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku - Prawo zamówień publicznych. W sprawach nieuregulowanych umową zastosowanie miały przepisy tejże ustawy oraz ustawy Kodeks cywilny. Strony nie określiły w umowie wysokości przysługujących wierzycielowi odsetek za zwłokę. Umowa obowiązywała strony od dnia 30 października 2013 roku do dnia 29 października 2014 roku.

Na podstawie powyższych umów powód wystawił następujące faktury:

- w dniu 18 września 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 18 października 2013 roku, - w dniu 25 września 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 25 października 2013 roku, - w dniu 4 listopada 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 3 stycznia 2014 roku, - w dniu 7 listopada 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 6 stycznia 2014 roku, - w dniu 14 listopada 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 13 stycznia 2014 roku, - w dniu 20 listopada 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 19 stycznia 2014 roku, - w dniu 20 listopada 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 19 stycznia 2014 roku, - w dniu 25 listopada 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 24 stycznia 2014 roku, - w dniu 26 listopada 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 25 stycznia 2014 roku, - w dniu 28 listopada 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 27 stycznia 2014 roku, - w dniu 29 listopada 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 28 stycznia 2014 roku, - w dniu 2 grudnia 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 1 stycznia 2014 roku, - w dniu 2 grudnia 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 31 stycznia 2014 roku, - w dniu 6 grudnia 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 4 lutego 2014 roku, - w dniu 9 grudnia 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 7 lutego 2014 roku, - w dniu 9 grudnia 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 7 lutego 2014 roku, - w dniu 11 grudnia 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 9 lutego 2014 roku, - w dniu 12 grudnia 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 10 lutego 2014 roku, - w dniu 17 grudnia 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 15 lutego 2014 roku, - w dniu 17 grudnia 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 15 lutego 2014 roku, - w dniu 20 grudnia 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 18 lutego 2014 roku, - w dniu 23 grudnia 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 21 lutego 2014 roku, - w dniu 30 grudnia 2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 28 lutego 2014 roku, - w dniu 30 grudnia

2013 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 28 lutego 2014 roku, - w dniu 2 stycznia 2014 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 3 marca 2014 roku, - w dniu 8 stycznia 2014 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 9 marca 2014 roku, - w dniu 8 stycznia 2014 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 9 marca 2014 roku, - w dniu 8 stycznia 2014 roku fakturę nr (...) z terminem płatności 3 marca 2014 roku. Towar dostarczono na zamówienie.

Należność główna wynosiła 23.522,40 zł. Odsetki ustawowe od powyższej kwoty skapitalizowane do dnia 23 kwietnia 2015 roku wyniosły 3.375,68 zł. Odsetki wyliczone w oparciu o przepisy ustawy Ordynacja podatkowa wyniosły 2.645,21 zł. Strony prowadziły postępowanie zmierzające do ugodowego załatwienia sprawy. Pozwany nie uiszczał w terminach kwot wynikających z faktur. W dniu 1 lipca 2015 roku pozwany uiszczył na rzecz powoda kwotę 23.522,40 zł. Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez stronę powodową, które nie były kwestionowane przez pozwanego. Powód nie kwestionował także wskazanej przez pozwanego wysokości różnicy pomiędzy naliczonymi przez powoda odsetkami ustawowymi a odsetkami wynikającymi z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Sporna natomiast była sama zasadność naliczania odsetek wynikających ze wskazanej ustawy.

Sąd Rejonowy argumentował, że w niniejszej sprawie strony zawarły umowę, mocą której powód miał dostarczać implanty. Pozwany nie zapłacił należności wynikających z faktur za zrealizowane usługi. Uczynił to dopiero w toku niniejszego postępowania, tj. ze znacznym przekroczeniem określonych w umowie terminów płatności. Powód zasadnie zatem wystąpił na drogę sądową o zasądzenie na jego rzecz należności głównej oraz odsetek za zwłokę. Sąd wskazał, że pozwany nie neguje faktu zawarcia przedmiotowej umowy, ani nie kwestionuje wykonywania przez powoda obowiązków z niej wynikających. Ostatecznie kwestią sporną pozostaje natomiast jakie odsetki - ustawowe czy tzw. podatkowe powinny być zastosowane w przypadku niedotrzymania terminu zapłaty wystawionej faktury. Sąd meriti wskazał, że stosownie do treści art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych -

w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie

art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Ordynacja podatkowa, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie albo wezwaniu, o którym mowa w art. 6 ust. 2 i 3. Jak stanowi art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa, stawka odsetek za zwłokę jest równa sumie 200% podstawowej stopy oprocentowania kredytu lombardowego, ustalonej zgodnie z przepisami o Narodowym Banku Polskim, i 2%, z tym że stawka ta nie może być niższa niż 8%. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Rejonowy wskazał, że powinien rozstrzygnąć, jakie rozwiązanie prawne strony ustaliły w zawartej umowie w przypadku popadnięcia którejkolwiek ze stron w opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Podkreślił, że w umowach zawartych w przedmiotowej sprawie jest zapis, że w sprawach nieuregulowanych niniejszą umową mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 9 stycznia 2004 roku - Prawo zamówień publicznych oraz przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku - Kodeks cywilny (§ 21 umowy). Z powyższego wynika więc, że w umowie strony nie umówiły się na odsetki ustawowe. Natomiast umowy zostały zawarte w dniach 13 września 2013 roku i 30 października 2013 roku, a więc w dacie obowiązywania ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach. Zatem rozstrzygnięciu przez sąd została poddana wzajemna relacja przepisu art. 481 § 2 k.c. oraz art. 8 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. W ocenie Sądu Rejonowego rozwiązania wynikające z art. 8 ustawy o terminach zapłaty

w transakcjach handlowych stanowią *lex specialis* wobec postanowień kodeksu cywilnego. Sąd argumentował dalej, że ustawa ta w art. 2 zawiera własną definicję transakcji handlowych oraz wymienia krąg podmiotów objętych tą ustawą (art. 3). Tak kompleksowe rozwiązanie tej ustawy w zakresie podmiotowym jak i przedmiotowym w stosunku do rozwiązań przewidzianych w kodeksie cywilnym pozwala przyjąć tezę, że również przepisy tej ustawy mają zastosowanie co do odsetek jakie powinny być stosowane w przypadku zwłoki w świadczeniu. Zdaniem Sądu meriti należy przyjąć, że ustawa z dnia 8 marca 2013 roku przyjmuje zmodyfikowane odsetki, które są naliczane w przypadku opóźnienia dłużnika. W ocenie Sądu I instancji przyjąć należy, że właściwa analiza prowadzi do wniosku, że art. 8 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych deroguje, jako przepis szczególny art. 481 § 2 k.c. (por wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie I ACa 287/14. A także Mariusz Chudzik, Komentarz do

art. 7 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, Lex Online). Sąd Rejonowy argumentował dalej, że odwołanie się przez strony w umowie do przepisów Kodeksu cywilnego nie może odnieść skutku w zakresie wysokości należnych odsetek, gdyż należy je rozumieć jako odwołanie do treści kodeksu cywilnego w części, jaka nie jest normowana przez przepisy szczególne, w tym cytowaną ustawę. W tych okolicznościach Sąd Rejonowy uznał, że transakcja handlowa wynikająca z umowy zawartej przez strony, wiążąca niniejsze strony postępowania jest transakcją podlegającą ochronie wynikającej z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych ze względu na charakter podmiotowy i przedmiotowy. Obie strony spełniają warunki do zakwalifikowania tych stosunków obligacyjnych do kategorii transakcji handlowych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, zaś wobec tego, skoro przepisy tej ustawy regulują szczegółowo oraz w sposób bezwzględnie obowiązujący sposób naliczania odsetek, należało zasądzić odsetki przewidziane w tej ustawie od dochodzonych przez stronę powodową kwot, co skutkowało oddaleniem powództwa w zakresie objętym zaskarżeniem przez stronę pozwaną. O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 zd. pierwsze k.p.c. pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając orzeczenie w zakresie punktu 1. Zaskarżonemu orzeczeniu powód zarzucił: 1. istotne błędy w ustaleniu stanu faktycznego, który stał się podstawą oddalenia powództwa, co do kwoty 730,47 zł; 2. istotne naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów przez Sąd I instancji – poprzez brak uwzględnienia i całościowego powiązania w ramach dokonywania oceny dowodów przedstawionych przez powoda w relacji do złożonych oświadczeń strony pozwanej w toku procesu, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia powództwa co do kwoty 730,47 zł; 3. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 481 § 2 k.c. – poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że powodowi należą się odsetki na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych; 4. naruszenie przepisów prawa procesowego tj.: a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i niewystarczające rozważenie i brak wszechstronnej oceny zebranego materiału dowodowego, co miało wpływ na wydanie wyroku; b) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego; c) obrazę przepisu postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie materiału dowodowego znajdującego się w sprawie, prowadzące do zasądzenia na rzecz powoda błędnej kwoty odsetek. W konsekwencji zgłoszonych zarzutów powód wniósł o: 1. zmianę punktu 1. wyroku poprzez zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 730,47 zł jako kwoty głównej, wynikającej z kapitalizacji odsetek od dnia 2 lipca 2015 dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetek ustawowych od tej kwoty od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty; 2. ewentualnie o uchylenie punktu 1. wyroku i przekazanie sprawy w zaskarżonym zakresie do ponownego rozpoznania; 3. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na gruncie obowiązującego kodeksu postępowania cywilnego wyrażono pogląd, że jeżeli chodzi o zarzuty apelacji, to należałoby przyjąć, że są to przesłanki (przyczyny), na których jest oparty wniosek o zmianę lub uchylenie orzeczenia (T. Ereciński, *Apelacja w postępowaniu cywilnym*, Warszawa 2009, s. 77 i n. oraz (w:) *Kodeks postępowania cywilnego...*, t. 2, red. T. Ereciński, s. 90 i n.; T. Misiuk-Jodłowska (w:) J. Jodłowski, Z. Resich, J. Lapierre, T. Misiuk-Jodłowska, K. Weitz, *Postępowanie cywilne*, Warszawa 2007, s. 477). W postępowaniu apelacyjnym skarżący ma pełną swobodę w przedstawianiu zarzutów apelacyjnych i może powoływać się na wszelkie powody zaskarżenia, które uważa za pożądane i odpowiednie z punktu widzenia swojego interesu; jedyne ograniczenie stanowią granice kompetencyjne sądu drugiej instancji. W praktyce chodzi o zarzuty związane z uchybieniami, których - w ocenie skarżącego - dopuścił się sąd pierwszej instancji w postępowaniu lub przy rozstrzygnięciu sprawy. Rozróżnienie to nawiązuje do tradycyjnego podziału błędów sądu na błędy proceduralne i błędy orzeczenia związane z niewłaściwym zastosowaniem prawa materialnego. Pierwsze z nich związane są z postępowaniem sądu wbrew przepisom prawa procesowego; mogą one powstawać przez cały czas rozpoznawania sprawy. Przy ich rozpatrywaniu - podobnie zresztą jak w odniesieniu do błędów z drugiej grupy - należy zawsze wyjaśnić, czy cechują się one kauzalnością. Inaczej

mówiąc, należy stwierdzić istnienie związku przyczynowego pomiędzy naruszeniem przepisu proceduralnego a treścią orzeczenia, poza wypadkami naruszenia przepisów proceduralnych skutkujących nieważnością postępowania.

Zgodnie z dyspozycją art. 382 k.p.c. Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego, Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebranym w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związanym zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, OSN 2008/6/55.). Dodatkowo należy wskazać, iż dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, sąd drugiej instancji może podzielić i uznać za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Może również zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania orzeczenia sądu I instancji, i to zarówno po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, jak i bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania (por. uchwała składu 7 sędziów Izby Cywilnej z dnia 23 marca 1999 r., sygn. akt III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7–8, poz. 124). Dokonanie własnych ustaleń faktycznych pozwala sądowi drugiej instancji na określenie właściwej podstawy prawnej rozstrzygnięcia, tj. wybór właściwego przepisu prawa materialnego, jego wykładnię i dokonanie subsumcji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2013 r., sygn. akt I CSK 509/12, LEX nr 1353054).

Apelacja pozwanego nie jest zasadna, gdyż orzeczenie Sądu Rejonowego odpowiada prawu.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd Okręgowy podziela dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne i przyjmuje je jako własne. Aprobuje również w pełni rozważania prawne Sądu meriti.

Przypomnieć należy, że art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W myśl zaś przepisu art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Oznacza to, że przepisy te nakładają na sąd orzekający obowiązek: wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, będącego podstawą dokonanych ustaleń faktycznych, uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, skonkretyzowania okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności, wskazania jednoznacznego kryterium oraz argumentacji pozwalającej - wyższej instancji i skarżącemu - na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za wiarygodny bądź też jego zdyskwalifikowanie, przytoczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dowodów, na których sąd się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2003r., IV CKN 1856/00).

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest usprawiedliwiony. Zgodnie z ugruntowanym na tle tego przepisu orzecznictwem prawidłowe postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania przez skarżącego konkretnych zasad lub przepisów, które naruszył sąd przy ocenie poszczególnych, dowodów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2004r., III CK 245/04, LEX nr 174185). Jednocześnie „postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez siebie, na podstawie własnej oceny dowodów stanu faktycznego; skarżący może tylko wskazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi,

że sąd rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i że uchybienie to miało wpływ na wynik sprawy” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2004 r., II CK 369/03, LEX 174131). Oczywiście jest, że w każdej sprawie przedstawionej sądowi do rozstrzygnięcia rzeczą sądu jest dokonanie, na podstawie przeprowadzonych dowodów oraz przy zastosowaniu domniemań faktycznych, ustaleń niezbędnych dla zastosowania prawa materialnego. W orzecznictwie przyjmuje się, że granice swobodnej oceny dowodów określają trzy czynniki: logiczny, ustawowy, ideologiczny (wyroki Sądu Najwyższego : z dnia 20 sierpnia 2002 r., II UKN 555/01, LEX nr 572008, z dnia 7 lutego 2002 r., II UKN 806/00, LEX nr 560570, z dnia 12 lutego 2004 r., II UK 236/03, LEX nr 390137). Czynniki logiczny związany jest z obowiązkiem sądu wyprowadzenia z zebranego materiału procesowego wniosków zgodnych z regułami logiki. Ten wymóg dotyczy wyprowadzenia wniosków po ocenie każdego dowodu z osobna, a także powiązania wszystkich wniosków w jedną logiczną całość. Sąd może zatem dawać wiarę tym lub innym świadkom, czyli swobodnie oceniać ich zeznania, nie może jednak na tle tych zeznań budować wniosków, które z nich nie wynikają” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r., IV CSK 290/09, LEX nr 560607). Czynniki ustawowy objęty dyspozycją przepisu art. 233 k.p.c., stanowi, że ocena sądu ma być oparta na wszechstronnym rozważeniu zebranego materiału. Taka ocena obejmuje kolejno jego uporządkowanie, odniesienie się do wszystkich przeprowadzonych dowodów i każdego z osobna i w konsekwencji wskazanie, które z faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy zaistniały, bądź nie zaistniały. Istotą oceny dowodów jest wybranie tych, które weszły w skład podstawy rozstrzygnięcia i odrzucenie tych, którym sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Natomiast moc dowodowa to przekonanie sądu, jakie uzyskał po przeprowadzeniu dowodu o istnieniu lub nieistnieniu określonego faktu, którego dowód dotyczył (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 maja 2009r., I ACa 111/09, Przegląd Orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku 2009, Nr 1, poz. 58, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 grudnia 2005r., I ACa 540/05, LEX nr 186125). Trzeci czynnik, określany jako ideologiczny, bądź też psychologiczny związany jest ze świadomością prawną sądu. Zaliczany jest też do czynników intelektualnych. Jest to niewątpliwie element subiektywny oceny związany z osobowością sędziego. Podkreśla się, że "własne przekonanie" sędziego w kwestii wartości poszczególnych dowodów determinowane jest jego indywidualną wiedzą (świadomością) społeczną i prawną (komentarz do art. 233 k.p.c., pod red. H. Doleckiego, LEX 2011).

W ocenie Sądu Okręgowego nietrafne są podniesione w apelacji zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz błędnego ustalenia, z odwołaniem się do materiału dowodowego, że powodowi należą się odsetki ustawowe. W żadnej z przedstawionych umów nie można dopatrzeć się zapisu precyzującego rodzaj odsetek za opóźnienie. Strony wyraźnie wskazały jedynie, że w sprawach nieuregulowanych umową mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 9 stycznia 2004 roku - Prawo zamówień publicznych oraz przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku – Kodeks cywilny (§ 21 umowy). Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż z powyższego wynika, że w umowie strony nie umówiły się na odsetki ustawowe. Strony w szczególności nie podały wysokości należnych odsetek. Oznacza to, że w takim przypadku powodowi należą się zatem odsetki przewidziane przepisami prawa.

Należność główna wynosiła 23.522,40 zł. Odsetki ustawowe od powyższej kwoty skapitalizowane do dnia 23 kwietnia 2015 roku wyniosły 3.375,68 zł. Odsetki wyliczone w oparciu o przepisy ustawy Ordynacja podatkowa wyniosły 2.645,21 zł. Kwoty wyliczonych odsetek nie były sporne.

W rozpoznawanej sprawie znajdują zastosowanie regulacje zawarte w ustawie z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r., poz. 684).

W tym miejscu powołać należy stanowisko prezentowane w doktrynie i orzecznictwie, wyrażone wprawdzie na gruncie ustawy z dnia 12 czerwca 2003 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, jednak aktualne także na gruncie obecnie obowiązującej ustawy z dnia 8 marca 2013 roku (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 roku), zgodnie z którym w przypadku spełnienia przesłanek przewidzianych w art. 8 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych znajdują zastosowanie odsetki w wysokości odsetek za zwłokę ustalanych na podstawie art. 56 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Ordynacja podatkowa., zamiast przewidzianych w art. 481 k.c. odsetek ustawowych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2007 r., V CSK 445/06, LEX nr 442587 , Komentarz do Kodeksu Cywilnego red. Osajda 2015 wyd. 12 / W. Borysiak, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 września 2014 r., I ACa 287/14, Legalis 1080132, M. Chudzik „Komentarz do ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach

zapłaty w transakcjach handlowych” a także M. Lemkowski „Odsetki cywilnoprawne”, s. 401 oraz tam powołane dalsze publikacje).

Wskazać trzeba, że stosownie do treści art. 4 powołanej ustawy transakcja handlowa w rozumieniu ustawy stanowi umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością. W myśl art. 2 ustawę stosuje się do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są między innymi przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm. (do których zalicza się powód) oraz podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku – Prawo zamówień publicznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz. 2164, ze zm.), do których zaliczone zostały jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych (art. 3 pkt 1). Zaś w myśl art. 9 pkt 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r., poz. 885.), do sektora finansów publicznych zalicza się samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej.

Zatem umowy zawarte: w dniu 13 września 2013 roku nr (...) i w dniu 30 października 2013 roku nr (...) stanowiły transakcję handlową w rozumieniu ustawy z dnia 8 marca 2013 roku. Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy w transakcjach handlowych (w brzmieniu obowiązującym do dnia do dnia 31 grudnia 2015 roku), w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Ordynacja podatkowa, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie; 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie albo wezwaniu, o którym mowa w art. 6 ust. 2 i 3. Termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 30 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, a w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2-4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej, termin ten nie może przekraczać 60 dni (ust. 2). Strony transakcji handlowej mogą ustalić termin zapłaty dłuższy niż 30 dni, pod warunkiem, że ustalenie to jest obiektywnie uzasadnione właściwością lub szczególnymi elementami umowy, a termin ten nie przekracza 60 dni (ust. 3). Zgodnie z ust. 4 jeżeli ustalony w umowie termin zapłaty jest dłuższy niż 30 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, a nie jest spełniony warunek, o którym mowa w ust. 3, wierzycielowi, który spełnił swoje świadczenie, po upływie 30 dni przysługują odsetki, o których mowa w ust. 1. W przypadku gdy nie jest możliwe ustalenie daty otrzymania faktury lub rachunku potwierdzającego dostawę towaru lub wykonanie usługi albo gdy faktura lub rachunek zostały doręczone przed dostawą towaru lub wykonaniem usługi, termin zapłaty, o którym mowa w ust. 2 i 3, jest liczony od dnia otrzymania przez dłużnika towaru lub usługi (ust. 5).

Jak wskazuje art. 4 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych podmiotem publicznym w jej rozumieniu jest podmiot, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1-3a ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku - Prawo zamówień publicznych, zatem także pozwany Szpital.

Stawka odsetek za zwłokę zgodnie z art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz.613, ze zm..) jest równa sumie 200% podstawowej stopy oprocentowania kredytu lombardowego, ustalonej zgodnie z przepisami o Narodowym Banku Polskim, i 2%, z tym że stawka ta nie może być niższa niż 8%.

Stosownie do treści art. 455 k.c. roszczenie wierzyciela wobec dłużnika staje się wymagalne wraz z nadejściem terminu do spełnienia świadczenia. Jeżeli termin ten nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. W przedmiotowej sprawie terminy płatności zgodnie z wystawionymi fakturami zostały określone. Terminy płatności zostały przekroczone, wobec czego roszczenie powoda stało się wymagalne, a zatem w okolicznościach niniejszej sprawy pozwany pozostawał w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia poczynając od dnia następnego po upływie terminów do zapłaty.

Jak wskazano odsetki ustawowe od zapłaconej z opóźnieniem kwoty skapitalizowane do dnia 23 kwietnia 2015 roku wyniosły 3.375,68 zł, a odsetki wyliczone w oparciu o przepisy ustawy Ordynacja podatkowa wyniosły 2.645,21 zł, zatem różnica wynosi 730,47 zł.

Z opisanych powyżej względów za chybiony należy uznać również zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 481 § 2 k.c.

Jedynie na marginesie należy dodać, że apelujący we wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku wskazał nieprawidłową datę, od której odsetki biegły, jak i nieprawidłową datę, na którą strona powodowa dokonała ich kapitalizacji, co jednak pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Nie może również mieć wpływu na treść orzeczenia pogląd Sądu Okręgowego w Łodzi wyrażony w sprawie III Ca 1172/15, odmienny od stanowiska prezentowanego przez Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.

Z uwagi na to, że stronę pozwaną, która w postępowaniu apelacyjnym wygrała sprawę w całości, reprezentował pełnomocnik z wyboru, Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję, zgodnie z treścią art. 98 k.p.c. i § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800, z zm.).